

...I AQUELLA PISSARRA?

Joan M. Mas

Avui es parla sovint de noves tecnologies aplicades a l'educació, de nous espais educatius, d'innovacions pedagògiques de tot tipus. Precisament d'això tracta bona part d'aquest número de *PISSARRA*.

Del que ja quasi no es parla, però, és d'un element tan entrañable com és la *pissarra* de les nostres aules escolars; tan entrañable i tan important per la seva presència persistent durant tot el període més o menys llarg de formació de cada un de nosaltres.

Des d'una perspectiva intimista i un tant romàntica, i des del record d'unes situacions passades, —sortosament ja superades—, guardam un record per a tu, *vella pissarra*, perquè has estat testimoni inseparable dels nostres anys de llargues estades dins les aules que tu presideixes i perquè ens has facilitat la comprensió de tantes coses i per la teva complicitat en la nostra tasca docent. Des de la teva ubicació preferent, *vella pissarra*, ens has vist créixer a tots, dia a dia. La teva aportació en el nostre procés d'aprenentatge ha estat notable, qui ho podria negar?

Ens has contemplat durant dies i més dies, mesos i anys. Que en podries contar, de coses!

Podries parlar d'aquell infant que per primera vegada i ben a contra cor hagué de separar-se de ca seva per restar a l'escoleta, en un ambient desconegut i amb uns companys també desconeguts encara. (Per això

tu li permeties que dibuixés una estona, perquè s'entregués).

Ens parlaries de l'ensurt i el tremolor que experimentava aquell al·lotet tímid cada vegada que el mestre deia allò de *Joan, surt a la pissarra*. O d'aquell altre, més eixerit

teu costat, imaginaven el seu futur immediat, la seva incorporació al món del treball; quantes il·lusions i, a la vegada, quants de dubtes es congriaven en aquells moments!

Coneixeríem també —si tu ens ho volguessis contar— els esforços d'aquella senyora, ja gran, que un bon dia va decidir —els seus fills així li feren entendre— que encara valia la pena d'anar a escola per tal d'aprendre a llegir i escriure.

... i tantes i tantes històries.

Avui, però, ja no es parla de tu, *pissarra*. Més aviat es parla de Noves Tecnologies, de programes informàtics, de CD-ROM, de nous espais educatius...

Els petits ordinadors personals de la classe competeixen amb tu per captar l'atenció dels estudiants, tanta és la seva capacitat d'emmagatzemar informacions i de subministrar-les a través de la imatge. Però tu, *vella pissarra*, segueixes presidint les nostres aules, contribuint a la tasca diària dels que

hi acudeixen per formar-se o dels altres que hi són per ajudar a aquesta formació. Ben segur que el teu "disc dur de fusta" guardà gelosament, a més d'una innombrable quantitat d'informacions i d'imatges de tot tipus, infinitat de vivències personals dels que hem passat tants d'anys amb la teva companyia.

Per tot això, *pissarra amiga*, també et mereixes un lloc en la aquesta *PISSARRA*. □

Sabríem d'aquells joves estudiants universitaris que, amb la mirada apartada al

